

La Mirada crea l'espai

Photo: Josep Maria Alegre, 2011

Al fons del seu esguard creixia una escala de cargol per on, en nits de cansament i d'esperances etíliques, m'enfilava sense preguntar on arribaríem. Ella, amb passos parsimoniosos, com qui no vol, lliscant sobre un oceà de núvols, indicava una llunyania encesa per flames multicolors que creaven horitzons de brasa.

Els ulls clucs jo esperava que el seu cos esdevingués cendra, que el batec del seu cor negués el sol, per allitar-me i obrir les gelosies dels impossibles. Entre les papallones marcides de la seva pell cercava el brogit de les nits il·luminades i sentia la llarga opressió dels seus llavis invisibles com si una fina línia de sang dibuixés el camí de les pluges perpètuas i de la terra en dol. Enllà podia albirar els projectes desats en adolescències massa abruptes, i bevia una a una les imatges que obrien, amb líquida passió, l'esdevenidor. Aliè a mi mateix començava a fruit dels reflexos de les màscares que sempre havia portat. I em sentia viure.

Ricard Ripoll